

РЕШЕНИЕ

№ 466

гр. Варна, 25.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 21 СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Михаил Михайлов

при участието на секретаря Даяна М. Петрова
като разгледа докладваното от Михаил Михайлов Гражданско дело № 20213110111183 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по предявен иск с **правно осн. чл. 432, ал.1 КЗ** от С.А. Б., гражданин на Ф.Р. Б.Х., адрес гр. Б.Р., М.А. №27А, ФР Г., съдебен адрес адв. М.Т., гр. К., ул. Ш.е. №11, ет.1, офис №3 срещу Застрахователно акционерно дружество „Д.Б.Ж.З.“ АД, ЕИК *****, гр. София, бул. Г.М.Д. №1 за осъждане на ответника да **заплати сумата от 9592,59 лева** (съобразно допуснато изменение на предявения иск с протоколно определение от о.с.з. проведено на 04.02.2022г.), представляващи обезщетение за причинени имуществени вреди на собственото на ищеца МПС марка „Пежо“, модел „4008“ рег. № *****, причинени вследствие реализирано ПТП на 11.06.2021г. в гр. Варна, при което МПС марка „Рено“, модел „Клио“, рег. №*****, застрахован по застраховка „Гражданска отговорност“ при ответника, удря в задната част автомобила собственост на ищеца, при което нанася на същия увреждания, ведно със законната лихва върху главницата считано от депозиране на исковата молба в съда – 30.07.2021г. до окончателно изплащане на задължението.

В исковата молба се излага, че на така посочената дата е реализирано ПТП, при което автомобил марка „Рено“, модел „Клио“, рег. №*****, застрахован по застраховка „Гражданска отговорност“, която е обективирана в полица № BG/30/151000803337, вследствие на неспазване на дистанция блъска в задната част автомобила собственост на ищеца, като нанася имуществени вреди. Посочва, че ищецът е уведомил ответника за качеството му на застраховател по ГО на водача на виновния за ПТП автомобил, за което обстоятелство е образувана застрахователна преписка № 0801-003303/2021-01. По същата на увреденото лице **е заплатено обезщетение в общ размер на 2729,46 лева**, която сума не покрива общия размер на сторените разходи по отстраняване на вредите възлизащи на

сумата от 3329,46 лева.

В срока по чл. 131 ГПК е депозиран писмен отговор от ответника, който оспорва механизма на настъпване на уврежданията на собствения на ищеца МПС. Не оспорва, че автомобил марка „Рено“, модел „Клио“, рег. №***** е застрахован по застраховка „Гражданска отговорност“, която е обективирана в полица № BG/30/151000803337 при ответника в качеството му на застраховател. Оспорва констатациите съдържащи се в КП на ПТП №1823939, като посочва, че описаният в протокола механизъм на настъпване на ПТП е посочен без да е бил пряко възприет от органите, които са съставили документа. Излага възражения, като посочва, че общата изплатена сума на ищеца по образуваната застрахователна преписка възлиза на 2733,18 лева, която сума счита, че изцяло покрива размера на причинените имуществени вреди на собственото на ищеца МПС, поради което оспорва предявеният иск по размер. Намира за приложима методиката посочен в Наредба №49/16.10.2014г. за определяне размера на дължимото застрахователно обезщетение за причинените на автомобила имуществени вреди вследствие реализирано застрахователно събитие. Излага възражения за съпричиняване на уврежданията, които са нанесени на автомобила, като сочи, че ищецът като водач на увреденото МПС не е съобразил пътната обстановка при управление на л.а. Счита, че е предприето рязко спиране на автомобила, което е довело до невъзможност на водача на движещият се зад него автомобил, застрахован при ответника да реагира, като предприеме действия за привеждане в покой на управляваното от него МПС с оглед избягване на ПТП. Оспорва представените от ищеца доказателства за сторени ремонтни дейности, така както са посочени във фактура представена от ищеца.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, заедно и поотделно и по вътрешно убеждение, приема за установено следното от **фактическа страна**:

Представено е по делото свидетелство за регистрация Първа Част №BGL-K-0-271/17-00104, ФРГ, от което се установява, че собственик на л.а. с рег. № ***** е С. АйШ. Б..

Представен е протокол за ПТП № 1823939/11.06.2021г., който е съставен от служител на МВР на 11.06.2021г., в който се посочва, че в гр. Варна по движение по Аспарухов мост е настъпило ПТП, при което л.а. в рег. № *****, марка „Рено“, модел „Клио“ при движение с несъобразена скорост блъска л.а. „Пежо“, модел „4008“ рег. № *****. Посочено е, че автомобилът управляван от ищеца е с деформация в задната част.

Представена по делото е фактура №1000000816/23.07.2021г., с която се остойностяват разходите по ремонт на МПС л.а. „Пежо“, модел „4008“ рег. № ***** в размер на 5889,78 лева с вкл. ДДС.

Представена е застрахователна полица, в която е обективирана застраховка „Гражданска отговорност“ по отношение на л.а. в рег. № *****, марка „Рено“, модел „Клио“, по която ответникът има качество на застраховател, същата с период на валидност от 25.03.2021г. до 24.03.2022г.

Представени по делото са опис – заключения за констатирани щети върху МПС, което е собственост на ищеца.

Прието по делото е заключение по съдебно автотехническа експертиза на вещото лице А.В., в която се посочва, че при съпоставка с уврежданията на процесния л.а. на ищеца и тези на автомобила, който е застрахован при ответника, съответно посочения в протокола за ПТП механизъм, счита че реалният възможен механизъм за настъпване на застрахователното събитие е в резултат на осъществен пряк контакт между двете превозни средства, движещи се в една посока, едно зад друго, при което задно движещото се МПС застига предното и удря последното. Експерта посочва, че при настъпилото ПТП уврежданията са настъпили в задната част на л.а. на ищеца. Средно – пазарната цена за отремонтване на увредения автомобил изчислява в размер на 12322,05 лева.

Разпитан по искане на ответника е свидетеля С. Б. С., който посочва, че е участвал в ПТП, което е осъществено на Аспарухов мост, като последният в качеството му на водач е управлявал л.а., марка „Рено“, модел „Клио“. При движение по пътното платно е поддържал скорост от 50 км./час, времето било дъждовно, а асфалта мокър. Излага, че лекият автомобил, който се движел пред него рязко е предприел спиране, при което свидетелят своевременно не е успял да преведе в покой управляваното от него МПС, в следствие на което е настъпил удар. След удара е констатирал увреждания в задната част на автомобила на ищеца.

Гореизложената фактическа обстановка налага следните **правни изводи**:

Съгласно разпоредбата на чл. 432, ал.1 КЗ увреденото лице може да предяви пряк иск срещу застрахователя на причинителя на вредата, като с договора за застраховка "Гражданска отговорност" застрахователят се задължава да покрие отговорността на застрахования за причинени от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди. За да се ангажира отговорността на застрахователя по чл. 432, ал. 1 КЗ е необходимо към момента на увреждането да съществува валидно застрахователно правоотношение, породено от договор за застраховка "Гражданска отговорност".

Не се спори между страните, поради което е прието от съда за безспорно установено и ненуждаещо се от доказване, че МПС марка „Рено“, модел „Клио“, рег. №***** е застрахован по застраховка „Гражданска отговорност“, която е обективирана в полица № BG/30/151000803337 при ответника в качеството му на застраховател. Не е спорно също така, че към момента на настъпване на процесното ПТП автомобилът е с валидно сключена застраховка ГО при ответника. Във връзка с настъпилото застрахователно събитие е образувана застрахователна преписка при ответника №0801-003303/2021-01, по която е изплатено общо застрахователно обезщетение в размер на 2729,46 лева.

От представения по делото протокол за ПТП № № 1823939/11.06.2021г. съставен от служител на МВР на 11.06.2021г., съдът приема, че на посочената в протокола дата в гр. Варна, по движение по Аспарухов мост е настъпило ПТП, при което л.а. в рег. № *****, марка „Рено“, модел „Клио“ при движение с несъобразена скорост блъска л.а. „Пежо“, модел „4008“ рег. № *****, като причинява на последното увреждания в задната част на

превозното средство. Протоколът за ПТП е съставен от длъжностно лице на МВР в кръга на службата му и по установените форми и ред. По смисъла на разпоредбите на чл.179, ал.1 ГПК той е официален документ и съставлява доказателство за изявленията пред органа на МВР и за извършените от него и пред него действия. Ответникът, на който се противопоставя този протокол, може на основание чл.193 ГПК, да оспори истинността му, като заяви, че той е неавтентичен или че е неверен.

В настоящата хипотеза с отговора на исковата си молба ответникът оспорва протокола за ПТП съставен от служители на МВР, като посочва, че описания в протокола механизъм на настъпване на ПТП е посочен без да е бил пряко възприет от органите, които са съставили документа. С оглед направеното оспорване съдът допусна събиране на гласни доказателства посредством разпит на свидетел, назначи и съдебна автотехническа експертиза, заключение по която депозира вещото лице В.. Свидетелят в своите показания пред съда изложи, че при движение по Аспарухов мост е реализирано ПТП, при което той като водач на движещият се зад автомобила на ищеца МПС не е могъл да спре, при което е настъпил удар. Изложи, че времето е било мокро, а движещият се от пред автомобил е предприел внезапно спиране. В тази насока досежно механизма, при който е осъществен инцидента са и обстоятелствата удостоверени в оспорения протокол. Мястото на настъпване на ПТП посочени в протокола и това посочено в разпита на свидетеля съвпадат. Съвпада напълно и описания начин на съприкосновение между двата автомобила, като както в протокола за ПТП, така и от гласните показания на разпитания в съдебно заседание свидетел може да бъде направен извод, че автомобилът застрахован при ответника се е движел отзад, при което със своята предна част е ударил предно движещият се л.а. на ищеца. Механизмът на настъпване на вредите се установява и от заключението на в.л. В., който осъществява съпоставка с деформациите на увредения автомобил и този на виновния водач – свидетеля С., при с което достига до извода, че уврежданията по начина, по който са посочени е възможно да бъдат причинени в следствие на ПТП, което е реализирано по описания в процесния протокол за ПТП съставен от служители на МВР начин. При анализ на доказателствата събрани по делото и при пълно съвпадение на фактите посочени в протокола за ПТП, който е съставен от орган на МВР със събраните по делото гласни доказателства и заключението на съдебната автотехническата експертиза, съдът намира за неоснователни релевираните от ответника възражения във връзка с констатациите отразени в протокола за ПТП. Съдът приема за надлежно установени удостоверените в протокола факти установяващи датата, мястото и начина на ПТП, което обвързва съда с материална доказателствена сила, че ПТП-то се е осъществило, по начина, удостоверен в документа, тъй като в протокола изрично е удостоверено, че същият е съставен на мястото на събитието.

По отношение размера на дължимото застрахователно обезщетение:

По силата на чл. 493, ал.1, т.2 КЗ застрахователят по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" отговаря за вредите, които са причинени на чуждо имущество. При вреди на имущество обезщетението не следва да надвишава действителната стойност на причинената вреда, а за МПС обезщетенията се определят в съответствие с чл.15, ал. 4 на

Методика за уреждане на претенции за обезщетение на вреди,установена в Наредба № 24/08.03.2006г. на КФН, приложима на осн. §3, ал.3 от ПЗР на НАРЕДБА № 49 от 16.10.2014 г. за задължителното застраховане по застраховки "Гражданска отговорност" на автомобилистите и "Злополука" на пътниците в средствата за обществен превоз на КФН, последната съобразно §3 от цитираната наредба издадена на осн. чл. 504, чл. 345, ал. 6 и чл. 499, ал. 1 и 2 от Кодекса за застраховането и приета с Решение № 149-Н от 16 октомври 2014г. на Комисията за финансов надзор.

Настоящият състав намира, че въпросната Методика за уреждане на претенции за обезщетение на вреди следва да се прилага като минимална долна граница, когато не са представени надлежни доказателства (фактури) за извършен ремонт на МПС в сервиз, и когато обезщетението се определя по експертна оценка. Методика не дерогира приложението на разпоредбите на Кодекса за застраховането и не ограничава отговорността на застрахователя. Тя представлява указание за изчисляване на размера на щетите на МПС в случаите, когато обезщетението се определя от застрахователя, на когото не са представени фактури за извършен ремонт в сервиз. В тези случаи стойността на застрахователното обезщетение е ограничена само до минимален размер, съобразно с правилата, заложиени в Методиката. При съдебно предявена претенцията за заплащане на застрахователно обезщетение обаче съдът следва да определи застрахователното обезщетение по действителната стойност на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие - чл. 386, ал. 2 КЗ, като ползва специални знания на вещо лице, но без да е обвързан при кредитирането ѝ да проверява дали не се надвишават минималните размери по Методиката към Наредба № 24/8.03.2006 г.

При изчисляване размера на обезщетението не следва да се прилага коефициент за овехтяване, тъй като последният е инкорпориран в самата застрахователна стойност. Както по реда на чл. 208, ал.3 КЗ (отм.), така и по действащия към момента на процесното правоотношение КЗ в чл. 386 и чл. 499 /в сила от 01.01.2016 г./, при настъпване на застрахователно събитие дължимото от застрахователя обезщетение трябва да бъде равно на размера на вредата към деня на настъпване на събитието. Съгласно чл. 400, ал.2 КЗ, за възстановителна застрахователна стойност се смята стойността за възстановяване на имуществото с ново от същия вид и качество, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка. За действителна се смята стойността, срещу която, вместо застрахованото имущество, може да се купи друго със същото качество.

В заключението си в.л. В. посочва, че средно – пазарната цена за възстановяване на увредения л.а. възлиза на 12322,05 лева. В своето изложение експерта посочва, че в калкулация на стойността е включена и увредена част – „ауспук средна част“ на стойност от 5396,21 лева. Посочва се, че тази част е описана от застрахователя като увредена, в която част на автомобила се включва и автомобилният катализатор.При преглед на снимковия материал към застрахователната преписка, експерта констатира, че катализатора на л.а. на ищеца не е увреден. Посочва, че при осъществяване на ремонтна дейност в сервиз няма

данни тази част да е ремонтирана. Катализатора на автомобила е част от целия автомобилен детайл „ауспух средна част“, поради което и по този начин и на тази стойност калкулира стойността за ремонт. Излага, че макар и да е извън спецификацията за ремонт от подобен вид, практически е възможно да бъдат отрязани тръбите на ауспуховата система и да бъдат вградени нови без подмяна на катализатор.

От доказателствата по делото съдът приема, че в процесния случай увреденият л.а. на ищеца е ремонтиран, за което обстоятелство е съставена фактура №100000815/23.07.2021г., на обща стойност от 5889,78 лева. В самата фактура е посочено, че ремонта на л.а. се осъществява съгласно опис, а в опис като част от застрахователната преписка застрахователят е включил и увредена част – „ауспух средна част“, която е посочена, че следва да бъде подменена. Няма данни във фактурата тази част, към която структурно принадлежи и катализатора на автомобила да е подменена с нова. В тази насока са и обясненията на в.л. В., които са дадени в съдебно заседание при приемане на експертизата. Наред с това експерта посочи, че при преглед на снимков материал, като част от застрахователна преписка не констатира увреждане на „ауспух средна част“, в частта, в която се намира елемента автомобилен катализатор. При тези налични по делото данни съдът приема, че при настъпване на застрахователното събитие не е увреден катализатора на автомобила на ищеца, при което и той не е заменен с нов при осъществения ремонт, което да налага от своя страна определяне на застрахователно обезщетение за този автомобилен елемент.

Автомобилът на ищеца е претърпял ремонт в сервиз „ИТА Сервиз“ ЕАД, който е издал на процесната фактура на стойност от 5889,78 лева. Няма данни по делото, че след този ремонт автомобилът да е претърпял допълнителни ремонтни работи, няма и такива твърдения в исковата молба от ищеца. При изложените съображения съдът приема, че след осъществения ремонт увреденият МПС е изцяло възстановен, при което и доколкото уврежданията по него са отстранени, то размера на застрахователното обезщетение следва да бъде определен в размер на разходите за части, материали и труд, така като са посочени в издадената от сервиза фактура. Ако бъдат включени допълнителни дейности, такива които в действителност не са осъществени при ремонт на увреденото МПС, които дейности, части и материали бъдат присъдени на увреденото лице, то би се допуснало неоснователно обогатяване на последното за сметка на застрахователя. Застрахователят дължи заплащане на действителната възстановителна застрахователна стойност на увреденото имущество на осн. чл. 400, ал.2 ЗЗД, която стойност обхваща всички необходими дейности по ремонт, части и материали, които са необходими за отстраняване на увреждането, което е причинено при настъпване на застрахователното събитие. В случай, че бъдат представени доказателства за извършен в специализиран сервиз ремонт за поправяне на увреденото имущество, се дължи обезщетение в размер на направените за ремонта средства при условие, че същите не надхвърлят уговорената застрахователна сума и съответстват на реалната възстановителна стойност по смисъла на [чл. 400 КЗ](#), в който смисъл решение постановено по в.т.дело №1433/2019г. на ВОС, ТО. Анализа на представена по делото

фактура за ремонт, съпоставена със заключението на вещото лице обосновава извода, че са сторени разходи за ремонт на автомобила на ищеца в размер на 5889,78 лева, тези разходи не надхвърлят уговорената застрахователна сума, тези разходи съответстват на реалната възстановителна стойност на увреденото МПС. След този ремонт автомобилът е възстановен, при което съдът приема, че това е размера на обезщетението, което се дължи на ищеца от застрахователя. Последният доброволно на основание образуваната с оглед настъпилото събитие застрахователна преписка е изплатил на увреденото лице застрахователно обезщетение от 2729,46 лева, поради което дължи доплащане на още 3160,32 лева, като разлика между действителните вреди и изплатените такива. При тези съображения съдът при определяне на размера на застрахователното обезщетение не кредитира заключението на вещото лице в частта, в която посочва средно – пазарната стойност за ремонт на увредения МПС, а кредитира писмените доказателства, които са ангажирани от страната, в които се обективира действителната заплатена стойност за отстраняване на уврежданията в следствие на процесното ПТП.

По отношение възражението на ответника за съпричиняване:

В чл. 51, ал.2 ЗЗД е прието, че при съпричиняване и настъпилия вредоносен резултат с участието на самия увреден, виновно действалото лице следва да отговаря само за онези вреди, които са в причинна връзка с неговото поведение, но не и за последиците от поведението на увредения, т.е. следва да е налице поведение от пострадалия, което да допринесе за настъпването на вредата.

От съвкупния анализ на събраните по делото доказателства съдът, намира че в случая не е налице хипотезата на чл.51, ал.2 ЗЗД, доколкото с поведението си ищецът, като водач на увреденото МПС не се установи да е допринесъл за настъпване на уврежданията по собствения си л.а.

В отговора на исковата си молба ответникът посочва, че рязко спиране на автомобила, който е управляван от ищеца е допринесъл за настъпване на застрахователното събитие. На основание чл. 23, ал.1 ЗДвП водачът на пътно превозно средство е длъжен да се движи на такова разстояние от движещото се пред него друго превозно средство, че да може да избегне удране в него, когато то намали скоростта или спре рязко. Тази хипотеза на ЗДвП задължава водача на задно стоящия МПС да съобразява дистанцията на движение между него и намиращият се пред него автомобил именно с цел да избегне възможния удар, който би настъпил вкл. и при рязко спиране на движещият се от пред МПС. Не може да бъде вменено във вина на водача на движещият се отпред л.а., че рязко е привел в покой управляваното от него МПС. Отговорността е на водача отзад, който съобразява своята скорост и дистанция, така че да избегне съприкосновение с намиращият се пред него МПС при рязко спиране или намаляване на скоростта. Обстоятелството, че водачът на застрахованото при ответника МПС се е движел с разрешената за движение скорост за пътния участък където е реализирано ПТП не го освобождава от задължението му по чл.23, ал.1 ЗДвП. При необходимост скоростта за движение следва да бъде по-ниска от максимално допустимата такава, следва да е съобразена с пътната обстановка, състоянието

на пътната настилка и пр. фактори относими към движението по пътното платно.

По изложените съображения съдът намира, че възражението на ответника за съпричиняване е неоснователно, поради което следва да бъде оставено без уважение.

С оглед изложеното предявеният иск следва да бъде частично уважен за сумата от 3160,32 лева, като за разликата над уважената част до пълно предявения размер съобразно допуснатото изменение от 9592,59 лева, следва да бъде отхвърлен. Върху уважената част от застрахователното обезщетение се дължи и законна лихва считано от депозиране на исковата молба в съда – 30.07.2021г. до окончателно изплащане на задължението.

По отношение на разноските:

С оглед изхода на спора в полза на ищеца се дължат съдебно – деловодни разноски съразмерно уважената част на предявения иск. Преди да се произнесе по разноските съдът следва да обсъди искането на ищеца за присъждане на възнаграждение за процесуално представителство на процесуалния представител на ищеца по реда на чл. 38 от ЗА.

От наличните по делото доказателства по повод сторените разноски, това, че правна помощ под формата на процесуално представителство по делото е представена в хипотезата на чл. 38 ЗА, може да бъде извлечено единствено от съдържанието на списъка по чл. 80 ГПК, който е представен в съдебно заседание от преупълномощения процесуален представител на ответника. В случая липсва по делото договор за правна защита и съдействие, който да е сключен между ищеца в качеството му упълномощител и неговия процесуален представител, в който договор страните са уговорили, че възнаграждението за процесуално представителство ще се бъде определено по реда и условията на чл.38 ЗА. Данни за наличието на такава уговорка не могат да бъдат извлечени и от съдържанието на пълномощното за учредена представителна власт, което е приложено по делото (л.17). Съдът намира, че макар и процесуалният представител да не следва да доказва близка родствена връзка със страната, на която предоставя правна помощ (в хипотезата на чл.38, ал.1, т.3 ЗА), то следва да бъде безспорно установено с надлежни писмени доказателства по делото, че възнаграждението дължимо на последния с оглед осъщественото от него процесуално представителство по делото ще бъде уговорено по реда и правилата на чл. 38 ЗА. Доказателства за наличието на уговорка между ищеца С.Б. и адв. М.Т., че възнаграждението за осъществено процесуално представителство по делото се уговоря на осн. чл. 38 ЗА не се ангажират, поради което съдът намира, че не следва да определя възнаграждение за процесуално представителство по реда на чл.38 ЗА.

С оглед пълнота на изложението следва да бъде посочено, че в исковата молба, в частта, в която бива посочена банковата сметка на ищеца, се релевират изявления, че по същата тази банкова сметка следва да бъде преведен и заплатеният адвокатски хонорар, от което може да бъде обоснован извод, че е уговорено възнаграждение за процесуално представителство по делото, но не са представени доказателства за неговото заплащане.

При изложените съображения признатите на ищеца разходи възлизат на 583,71 лева, представляващи разноски по заплатена държавна такса и депозит по САТЕ, поради което и

съразмерно уважената част на предявения иск се дължат разноски в размер на 192,30 лева, на осн. чл. 78, ал.1 ГПК.

На ответника се дължат разноски съразмерно отхвърлената част на предявения иск или сумата от 120,69 лева, на осн. чл.78, ал.3 ГПК.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Застрахователно акционерно дружество „Д.Б.Ж.З.“ АД, ЕИК *****, гр. София, бул. Г.М.Д. №1 **ДА ЗАПЛАТИ** на С.А. Б., гражданин на Ф.Р. Б.Х., адрес гр. Б.Р., М.А. №27А, ФР Г., съдебен адрес адв. М.Т., гр. К., ул. Ш.е. №11, ет.1, офис №3 **сумата от 3160,32 (три хиляди сто и шейсет лева и 32 ст.) лева**, представляващи обезщетение за причинени имуществени вреди на собственото на ищеца моторно превозно средство марка „Пежо“, модел „4008“ рег. № *****, причинени вследствие реализирано пътнотранспортно произшествие на 11.06.2021г. в гр. Варна, което се явява покрит риск по застраховка „Гражданска отговорност“ обективизирана в застрахователна полица № BG/30/151000803337, за което обстоятелство е образувана застрахователна преписка №0801-003303/2021-01, ведно със законната лихва върху главницата считано от депозиране на исковата молба в съда – 30.07.2021г. до окончателно изплащане на задължението, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за разликата над уважения размер от 3160,32 лева до пълно предявения размер от 9592,59 лева, на осн. **чл. 432, ал.1 КЗ**.

ОСЪЖДА Застрахователно акционерно дружество „Д.Б.Ж.З.“ АД, ЕИК *****, гр. София, бул. Г.М.Д. №1 **ДА ЗАПЛАТИ** на С.А. Б., гражданин на Ф.Р. Б.Х., адрес гр. Б.Р., М.А. №27А, ФР Г., съдебен адрес адв. М.Т., гр. К., ул. Ш.е. №11, ет.1, офис №3 **сумата от 192,30 (сто деветдесет и два лева и 30 ст.) лева**, съдебно – деловодни разноски съразмерно уважената част на предявения иск, на осн. чл. 78, ал.1 ГПК.

ОСЪЖДА С.А. Б., гражданин на Ф.Р. Б.Х., адрес гр. Б.Р., М.А. №27А, ФР Г., съдебен адрес адв. М.Т., гр. К., ул. Ш.е. №11, ет.1, офис №3 **ДА ЗАПЛАТИ** на Застрахователно акционерно дружество „Д.Б.Ж.З.“ АД, ЕИК *****, гр. София, бул. Г.М.Д. №1 **сумата от 120,69 (сто и двадесет лева и 69 ст.) лева**, съдебно – деловодни разноски съразмерно отхвърлената част на предявения иск, на осн. чл.78, ал.3 ГПК.

БАНКОВА СМЕТКА НА ИЩЕЦА, по която ответникът може да изпълни задълженията си:*****, адв. М.Т..

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____

